

opusdei.org

Pedro Ballester, oma sõprade sõber

Pedro Ballester suri 2018. aastal Manchesteris 21-aastaselt luuvähki. Ta elas tavalist elu, mis jättis erakordse jälje. Intervjueerisime Pedro eluloo raamatu autorit isa George Boronat, et kirjeldada selle inglise poisi elu, „kes armastas inimesi siiralt ja seetõttu tõmbas ta neid ligi.”

09.08.2023

Isa George Boronati raamat Pedro Ballesteri eluloost Amazonis

Pedro Ballesteri surmast on möödunud viis aastat. Kui nüüd natuke kaugemalt tagasi vaadata, siis mis oli Pedro saladus, et ta haigusest hoolimata õnnelik oli?

Kord tundis Pedro tol ajal saadud ravist iiveldust ja ta oksendas oma haiglatoas. Kohe kutsuti õde appi. Kui õde kohale jõudis, tundis Pedro, kes oli endiselt kummargil ja tundis end väga halvasti, ta ära ja küsis temalt ta perekonna ja ühe asja kohta, mille pärast ta oli palunud Pedrol palvetada. Pedro elu kirjeldavad tuhanded lood, kuid ma arvan, et kõik mäletavad, et nad läksid Pedrole külla ja rääkisid lõpuks endast, mitte Pedrost. Raskeimatel hetkedel oli tema suuremeelsus jätkuvalt tema rõõmu põhjuseks. Kuigi kohati oli tal raskem naeratada. Ma arvan, et tema isiksuse üks silmatorkavamaid jooni oli see, et ta elas väljapoole. Alates lapsepõlvest oli ta väga tundlik teiste

vajaduste suhtes. Püha Josemaría õpetas: „Siiras eneseandmine teiste heaks on nii tõhus, et Jumal premeerib seda alandlikkusega, mis on täis rõõmu” (*Sepikoda*, 591). Rõõm on teistele pühendumise viili.

Kirikuseadus ütleb, et surmast peab mööduma vähemalt viis aastat. Millal kavatsete pühakukskuulutamise protsessi algetada? Kas palvetamine Pedro eestkostel on protsessi alustamiseks piisavalt levinud?

Selle linna piiskop, kus Pedro suri, on see, kes peab kõigepealt otsustama, kas kanoniseerimise protsessi algamiseks on piisavalt alust. Praeguseks on saabunud arvukalt taotlusi (sealhulgas mõned piiskoppidelt ja ühelt kardinalilt) selle võimaluse uurimiseks. Pühendumus levis kulutulena kohe algusest peale. Enne Pedro surma oli juba tuhandeid inimesi, kes tema

eest palvetasid, ja sadu inimesi, kes teda tundsid ja teadsid tema siseelu sügavust. Samuti oli kümneid neid, kes said viimastel päevadel temaga koos olla ja kes nägid, kuidas ta suri. Peagi pärast tema surma koostas üks Inglise piiskop oma palve isiklikuks pühendumiseks ja peagi saadi Manchesteri kohalikult piiskopilt luba selle trükkimiseks. Peaaegu kohe hakkasid inimesed erinevatest riikidest seda oma keeltesse tõlkima, nii et nüüd on see saadaval neljateistkümnes keeles. See kõik juhtus väga kiiresti.

2018. aastal toimunud noorteteemaline sinod pakkus tänapäeva noortele eeskujudeks noorte tunnustajate nimekirja: Montse Grases, Carlo Acutis, Gianluca Firetti või Chiara Badano: kas arvate, et Pedro võiks olla üks neist?

Ta juba on! Pedro inspireerib juba paljusid noori. Neile, kes tundsid teda enne tema surma, ja neile, kes nüüd tema lugu avastavad. Kuid Pedro juhtum on võib-olla eriline, kuna tal oli väga tavaline elu ja ta suhtles paljude inimestega. Tema intensiivne apostolaat viidi läbi mittepraktiseerivate katoliiklastega, mittekatoliiklastega ja paljude mitteusklikega. Sekulaarses ühiskonnas, nagu Ühendkuningriik, pidas Pedro dialoogi ja sõbrunes igasuguste inimestega väga erinevatest sotsiaalsetest olukordadest. Need, kes teda tundsid, tõstavad alati esile tema loomulikkust. Pedro oli väga tavaline, väga inimlik, väga lähedane. Ja nii on temast saanud vägagi saavutatav eeskuju. Tavaline poiss, kes käib tavalises koolis, kes läheb ülikooli nagu teised inimesed, videomängude fänn, mobiiltelefoni, WhatsAppi või Spotifyga. Keegi, kes samamoodi võitleb, et praktiseerida

püha puhtust, mõõdukust, loobumist
materiaalsetest asjadest. Keegi, kes
püüab paganlikus ja
sekulariseerunud keskkonnas oma
sõpru Jumalale lähemale tuua. Keegi,
kes on pidanud üle saama samadest
rännakutest kristliku vabaduse vastu
või söövitavate ideoloogiate
pealesurumisest, kellel on mõnikord
raske palvetada, evangeeliumi
lugeda, mitte lasta tähelepanul
roosipärja ajal hajuda jne.

**Nii raamatus kui ka
dokumentaalfilmis on palju sõpru.
On rabav, et tema
kursusekaaslased Imperial
College'ist, kellega ta oli vaid kolm
kuud ülikoolis ruume jaganud,
sõidavad Manchesteri teda
külastama, kui tal diagnoositakse
luuvähk. Kuidas oli Pedrol nii
palju sõpru?**

Nagu ma ka varem esile tõin, elas
Pedro väljapoole. Tema huvi teiste

vastu oli ehtne. Tema kiindumus oli tõeline ja tema suuremeelsus oli magnetiline. See ületas rahvuse, usu, sotsiaalse või kultuurilise kihi erinevusi. Paljud pole harjunud kohtuma inimestega, kelle jaoks sõprus pole vahend, vaid eesmärk. Kes Pedroga kokku puutus, seda rabas tema kiindumus igaühe vastu.

Võib-olla üllatab mõnda temavanust Pedro innukus õppida asju, millel polnud keemiatehnoloogiaga mingit pistmist. Torkab silma, et tal oli kirglik huvi rahvusvahelise poliitika, ajaloo jne vastu. Kuidas tal selline avatud meel oli?

Ühendkuningriik on sotsiaalsete ja kultuuriliste voolude ristumiskoht. Väga tavaline on, et tunnis ollakse koos paljudest erinevatest rahvustest, kultuuridest ja religioonidest inimestega. Sellise mitmekesisuse keskel elades on

loomulik, et teistega vesteldes avaneb pilk. Katoliiklikus keskkonnas on väga tavaline elada koos katoliiklastega, kes põgenevad oma päritolumaalt tagakiusamise eest. Pedro oli sõber Nigeeria, Hiina, Süüria, India, Pakistani katoliiklaste perekondadega... Kõik maailma konfliktid toovad lõpuks kaasa põgenike voo Ühendkuningriiki. Pedro küsis palju ja sai palju teada nende konfliktide ja eriti usulise tagakiusamise kohta erinevates riikides.

Mõnes dokumentaalfilmi väites nõustuvad nii tema vend Carlos kui ka sõber Lawrie, et mõnikord oli Pedro väga nõudlik, liiga pragmaatiline või et kui ta midagi selget nägi, ei teinud ta kompromisse. Kuidas ta oma puuduste vastu võitles?

Tema võitlust võib näha tema isiklikes märkmetes. Igal nädalal käis

ta vaimulikul juhendamisel eesmärgiga end parandada, muutuda. Ta märkis oma otsused üles ja vaatas need igal õhtul südametunnistuse läbivaatamise käigus üle. Ta oli teadlik oma puudustest ja mõnikord kannatas nende pärast. Näiteks tema kannatamatus mõne Greygarthi üliõplikaskodus elava üliõpilase suhtes, kes ei õppinud, sest ei tahtnud, ja kes tundi mineku asemel arvutisse mängima jäi või kes ei tahtnud üldse kedagi aidata. Viha vastu võideldes püüdis ta nende eest palvetada ja siis mõtles, kuidas saaks neid aidata. Haiguse lõpupoole ärritas teiste naer teda, kuid ta mõistis, et see on tema olude tõttu tema probleem, ja palvetas, et saaks rõõmuga surra.

Tema haiguse üks erilisi hetki oli see, kui ta palus kohtumist paavst Franciscusega ja suutis talle öelda,

et ohverdas oma valud Jumalale Kiriku ja Püha Isa eest.

Pedro avaldas soovi paavst Franciscusega kohtuda. Mgr Carlos Nannei andis sõnumi edasi ja paavst ütles talle, et tal oleks hea meel Pedrot vastu võtta. See oli pingevaba ja südamlük kohtumine. Pedro andis paavstile kaardi, millele olid alla kirjutanud Christie haigla noorukite vähiosakonna, kus teda raviti, patsiendid, arstid ja õed ning paavst õnnistas seda. Paavst kuulas teda ja vaatas teda suure kiindumusega. Lõpuks õnnistas teda. Perekond kinkis paavstile Sevillast pärit väga vana pildi pühast Joosepist ja purgi *dulce de leche*'ga, sest Pedro ema teadis, et see paavstile meeldib. Paavst naeris seda nähes südamest ja ütles Pedrole: „Emad lihtsalt teavad kõike!” Manchesteri naastes panid nad haiglas teismeliste vähihaigete osakonna muusikatuppa foto Pedrost koos paavstiga.

On silmatorkav, et mitte ainult lapsepõlves, vaid ka noorukieas olid tal imelised suhted oma vanemate ja kahe vennaga. Mida tooksite Ballesteri perekonna puhul esile?

Perekond on iseloomu kujunemisel hädavajalik. Tema vanemad õpetasid teda palvetama ja palvetasid koos temaga. Missal käisid nad perena ja kolm venda olid koguduses ministrandid. Nad palvetasid iga päev perena roosipärga. Just kodus õpitakse olema püha. Seal õppis ta olema suuremeelne ja vastutustundlik. Nagu tema vend Carlos selgitab, oli Pedro alati vanem vend. Kolm venda sündisid kolme aasta jooksul. See lühike vanusevahe aitas neil väga lähedased olla. Nad olid (ja on) väga head sõbrad. Nad mängisid koos, käisid sageli koos väljas ja nautisid üksteisega koosolemist.

Ühendkuningriik on koduks paljude religioonide usklikele, agnostikutele ja ateistidele. Ja katoliiklaste ja Opus Dei inimeste arv pole kuigi suur. Pedro unistas Opus Dei kristliku sõnumi levitamisest oma ülikoolis ja kogu riigis. Kardinal Roche ütleb, et juhtuma on hakanud imelisi asju. Kas saate meile mõnest rääkida?

Katoliiklased on tõepoolest vähemus ja Opus Dei pole Ühendkuningriigis üldiselt tuntud. Tihti puutuvad inimesed koolis või ülikoolis alustades esimest korda kokku usklike inimestega. See on väga lugupidav ja väga huvitav keskkond, kus saab pidada avatud ja siiralt südamlikke vestlusi. Muidugi on mõnikord teatud eelarvamusi, seda valesti informeeritud inimestel. Aga vaenulikkust on väga harva. Pigem uudishimu. Sellistes tingimustes on evangeliseerimine sama loomulik kui sõprade leidmine, sest lõppude

lõpuks samastuvad nad üksteisega. Ühendkuningriigis toimub pidev pöördumine katoliku kirikusse. Pedro aitas oma elu jooksul mitmel inimesel usku pöörduda ja nüüd äratub ta jätkuvalt paljudes hingedes huvi. Kõik pöördumised, mille tunnistajaks olen olnud, on pigem katoliiklaste eeskuju kui õpetuslike avastuste tulemus. Pedro elu kui tunnistus on selles mõttes suurepärane pöördumise käivitaja.

2014. aasta detsembris diagnoositi tal osteosarkoom. Pärast ühte ravi viidi ta Saksamaale, et saada teine, eksperimentaalne ravi, mis andis häid tulemusi. Kuni 2017. aasta veebruaris naasis vähk jõuliselt ja talle öeldi, et tal on elada jäänud 12 kuud. Ta on vaevalt 20-aastane ja püüab sel hetkel naeratada, et ema ei nutaks.

Noorte inimeste osteosarkoom on väga agressiivne vähk. Esimesel

kahel aastal sai Pedro erinevat ravi ja tema raskeimad hetked tekkisid keemiaravi tsüklite kõrvalmõjuna. Vahel tundus, et kasvaja on passiivne. Lisaks palvetas tema eest terve armee inimesi ja Pedrol oli palju usku. Kirjas tunnistas ta mulle, et kuigi ta teadis, et võib surra, arvas ta alati, et peab palju kauem vastu. Kui talle 2017. aasta veebruaris öeldi, et ressursid on ammendunud ja oodatav eluiga jääb alla aasta, tabas see Pedrot ootamatult. Ta sai uudise koos oma vanematega. Nähes, kuidas see neile mõjus, naeratas Pedro, et neid julgustada. Hiljem tunnistas ta, et see oli raske löök ja et ta suutis naeratada ainult seepärast, et ema oli temaga. Hiljem muutis ta oma hoiakut. Lisaks surmaks valmistumisele võttis ta südameasjaks aidata oma perel selleks hetkeks valmistuda.

Greygarth Hall, kus Pedro elas, on Opus Dei üliõpilaskodu

Manchesteris. Kuidas Pedro haigust ja surma seal kogeti?

Arstid olid väga üllatunud, et Pedro soovis oma viimased päevad Greycarthis veeta, ümbritsetuna üliõpilastest ja sõpradest. Tänapäeval kiputakse surma varjama. Paljud surevad üksi haiglatoas. Pedroga olid aga päeval ja öösel koos tema vanemad ja vennad, sõbrad ja teised Opus Dei liikmed. Tema tuba asus maja vaikes osas, kus Pedro sai külalisi vastu võtta ja vajadusel puhata. Kõik residendid pöördusid tema poole ja veetsid palju aega tema toas. Mõned otsustasid isegi jõulupühadeks jääda, et olla temaga viimastel päevadel. Pedro surma nägemine oli sündmus, mida nad kunagi ei unusta. Nagu tema onu ütles tema surma vaadates: „Kui mulle pakutaks võimalust olla tunnistajaks ühele sündmusele siin maa peal, siis valiksin selle.”

Kas Pedro elu lugedes võib arvata, et pühadus on ainult mõne väga erilise inimese jaoks?

Meile meeldib mõelda, et neil, kes teevad erilisi asju, on midagi erilist, mida meil pole. Nii me vabandame end. Need, kes Pedrot tundsid, kinnitavad, et ta oli väga tavaline. Tal oli kindlasti andeid. Ta oli näiteks väga intelligentne. Kuid inimene ei sünni naeratava, helde, lahke, teiste suhtes tähelepaneliku ja vagana. Keegi ei sünni eriliseks, kuid eriliseks saadakse. Lugedes märkmeid, mida Pedro tegi oma palves või südametunnistust uurides, saab tema võitlusest aru. Väljastpoolt tundus, et kõik tuli talle spontaanselt, et ta oligi selline. Kuid see pole nii. Ta sai selliseks, Jumala ja paljude inimeste abiga. Näiteks torkas silma tema apostellik innukus, see tundus loomuliku andena. Kuid tema kavatsusi lugedes on näha, kuidas ta palus oma palves vabanemist

inimlikust tagasihoidlikkusest, häbist ülesaamist, või kuidas ta pingutas, et ühe või teisega rääkida, vabandamata end mõttega, et ta ei tunne seda inimest hästi või et ta ei reageeri hästi. Pühadus on võitlus. Ja teiste võitluse lugemine aitab seda alati paremini mõista.

Mõnikord räägitakse pühakukskuulutatud inimesest, pidades silmas tema elu ühte aspekti. Näiteks Püha Johannes Paulus II määratles Opus Dei asutaja kui tavalise elu pühaku. Kuidas te Pedro määratlete?

Pedrol oli noorest peale apostli ja misjonäri kutsumus. Ta teadis, et on apostel. Lisaks armastas ta inimesi tõeliselt ja seepärast tõmbas ta neid ligi. Võib-olla võib Pedrot mäletada tema apostelliku innukuse poolest. Hingede Jumalale lähemale toomine oli tema kirg ja missioon.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/pedro-ballester-oma-
soprade-sober/](https://opusdei.org/et-ee/article/pedro-ballester-oma-soprade-sober/) (28.03.2025)